

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 492/2016-5

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. augusta 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], ktorou namieta porušenie „*zákona a ústavy SR*“, a takto

r o z h o d o l :

1. Žiadosti [REDAKČIA] o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky **n e v y h o v u j e .**

2. Sťažnosť **o d m i e t a** pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. marca 2016 doručená vlastnoručne napísaná sťažnosť [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie „*zákona a ústavy SR*“ zrejme postupom Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) v konaní o žiadosti o podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody vedenom pod sp. zn. 3 PP 26/2015.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ podal prostredníctvom svojho obhajcu 21. augusta 2015 žiadosť o podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody. Sťažovateľ uvádza, že okresný súd v označenom konaní sp. zn. 3 PP 26/2015 o návrhu sťažovateľa rozhodol na verejnom zasadnutí konanom 5. novembra 2015 uznesením, ktorým bola jeho žiadosť zamietnutá. Sťažovateľ proti uvedenému rozhodnutiu okresného súdu podal sťažnosť, v ktorej okrem iného namieta, že o jeho žiadosti nebolo rozhodnuté v lehote podľa § 415 ods. 3 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“). O tejto jeho sťažnosti mal podľa ním uvedenej informácie rozhodnúť Krajský súd v Prešove (ďalej len „krajský súd“) uznesením sp. zn. 1 Tos 38/2015 z 5. januára 2016, v ktorom konštatoval, že *„v uvedenej 60-dňovej lehote naozaj rozhodnuté nebolo (k rozhodnutiu došlo 15 dní po jej uplynutí), na druhej strane však odvolací súd konštatuje, že ide o lehotu poriadkovú a zákon s jej nedodržaním nespája žiadne dôsledky“*.

Vychádzajúc z uvedeného sťažovateľ namieta, že *„nečinnosťou OS Prešov došlo k porušeniu mojich základných práv a slobôd v zmysle Ústavy SR a dohovoru o ľudských právach, teda okrem iného aj práva na spravodlivý proces a súdne konanie v primeranej lehote, ktorá je vyslovene uvedená v par. 415 ods. 3 Tr. Por.“*.

Sťažovateľ v závere svojej sťažnosti označenej ako petit sťažnosti žiadal, *„aby ústavný súd vyslovil porušenie zákona a Ústavy SR, nakoľko mi opätovne nebola daná možnosť opätovne požiadať o podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody v novej lehote tak, aby bola zachovaná spravodlivosť a dodržaná lehota uvedená zákonom v Tr. Por.*

Žiadam, aby mi Ústavný súd SR prisúdil primerané odškodné vo výške 3 000 Eur (tritisíc eur), nakoľko onedlho mi trest odňatia sl. skončí a OS v Prešove už dovedy nestihne napraviť svoje pochybenie, resp. vrátiť mi novú lehotu na požiadanie o podmienené prepustenie.“

Sťažovateľ zároveň žiadal *„o pridelenie obhajcu z radov ex – offo“* z dôvodu svojej nepriaznivej finančnej situácie.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Uplatnenie právomocí ústavného súdu je viazané na splnenie viacerých formálnych aj vecných náležitostí návrhu na začatie konania (čl. 127 ods. 1 ústavy, § 20 a § 49 a nasledujúcich zákona o ústavnom súde). V tejto súvislosti už ústavný súd opakovane uviedol, že všeobecné náležitosti návrhu musí spĺňať každý návrh, a to tak náležitosti týkajúce sa formy návrhu, ako aj jeho obsahu. Ústavný súd je potom viazaný návrhom na začatie konania (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

To znamená, že ústavný súd môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05).

Ústavný súd v prvom rade konštatuje, že v posudzovanom prípade obsah sťažnosti trpí nedostatkami, ktoré majú za následok neurčitost' a neúplnosť sťažnosti ako takej.

Ústavný súd vychádzajúc z obsahu sťažnosti konštatuje, že sťažovateľ neurčito a nejasne formuluje svoje výhrady voči postupu okresného súdu v rozhodovaní o jeho žiadosti, ktoré majú spočívať v nedodržaní lehoty ustanovenej Trestným poriadkom, pričom na druhej strane uvádza, že okresný súd už o jeho žiadosti rozhodol. Dokonca uvádza, že už aj krajský súd rozhodol o sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu, ktorým rozhodol o jeho žiadosti o podmieňené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody.

Napriek uvedenému sťažovateľ formuloval petit svojej sťažnosti, ktorý je možné považovať za neurčitý, nejednoznačný a nevykonateľný. Sťažovateľ zároveň žiadal o ustanovenie advokáta na zastupovanie pred ústavným súdom.

Ústavný súd ďalej konštatuje, že sťažnosť sťažovateľa bola doručená bez akýchkoľvek príloh.

Podľa ústavného súdu uvedené nedostatky petitu v spojení so skutočnosťou, že sťažovateľ k svojej sťažnosti nepripojil žiadne prílohy a jeho argumentácia je nedostatočná a rozporuplná, má významné procesné dôsledky.

Ústavný súd preto v súhrne konštatuje, že sťažnosť, ktorá bola doručená ústavnému súdu, v predloženej podobe neobsahuje zmysluplné odôvodnenie korešpondujúce s určitým a vykonateľným petitom, teda nespĺňa podstatnú zákonom predpísanú náležitosť ustanovenú v § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde. Zároveň konštatuje, že k sťažnosti neboli priložené ani kópie dotknutých rozhodnutí súdov, na ktoré sa sťažovateľ odvoláva, preto nie je možné

verifikovať ani posúdiť pravdivosť jeho tvrdení, z ktorých vyvodzuje porušenie svojich nejednoznačne ustanovených práv.

Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že sťažnosť ako celok pôsobí nedostatočne a neurčito, vytvára priestor pre dohady a dedukcie, čo sa pri uplatnení námietky o porušení základných práv v konaní pred ústavným súdom zásadne neakceptuje (m. m. III. ÚS 26/2012, III. ÚS 241/2013, III. ÚS 244/2014).

Ústavný súd súvislosti s jeho žiadosťou o ustanovenie právneho zástupcu konštatuje, že vychádzajúc z celého obsahu jeho sťažnosti je možné usudzovať, že sťažovateľ mal pravdepodobne v úmysle namietat' porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu pri rozhodovaní o jeho žiadosti o podmienenečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, pričom podľa ním uvedenej informácie už okresný súd o jeho žiadosti právoplatne rozhodol ešte pred podaním tejto sťažnosti. Vychádzajúc z uvedeného je odôvodnený záver, že sťažovateľ vo všeobecnosti nespĺňa predpoklady na ustanovenie právneho zástupcu, pretože vychádzajúc z obsahu jeho námietok je potrebné konštatovať zrejmu bezúspešnosť uplatňovania jeho nároku na ochranu ústavnosti, ktorá by aj v prípade odstránenia nedostatkov sťažnosti viedla k jej odmietnutiu v rámci jej predbežného prorokovania z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Vzhľadom na uvedené dôvody ústavný súd žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom nevyhovel.

Pretože predmetná sťažnosť v predloženej podobe neobsahuje náležitosti, ktoré na uplatnenie právomoci ústavného súdu ustanovuje ústava a zákon o ústavnom súde, a síce jednoznačný, určitý a vykonateľný návrh na rozhodnutie vo veci samej obsahovo korešpondujúci s odôvodnením ako východiskovým rámcom sťažnosti, ústavný súd sťažovateľovu sťažnosť odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku nezaoberal sa už ústavný súd ďalšími návrhmi formulovanými sťažovateľom v petite sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. augusta 2016